

Дякуй Богу!

Алелі Коронел-Камітан
(Ґрунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася на Філіппінах.

Мано по! Вітаю!" — сказав Аркін бабусі, коли прийшов додому. Він привітав її, поклонившись і притиснувши собі до чола зворотний бік її долоні.

Бабуся усміхнулася. "Твій тато чекає на тебе з рибою. Мерщій допоможи йому!"

Тато Аркіна був будівельником. Він тяжко працював, щоб заробити гроші для їхньої сім'ї.

Та вони мали небагато. А іноді тато не міг знайти роботу. Коли таке траплялося, Аркін допомагав йому продавати домашню *тінапу* (копчену рибу).

Аркін і тато поклали в кошик пакетики з тінапою і понесли його на вулицю.

"Дякую за допомогу! — сказав тато. — Я сподіваюся, що ми продамо достатньо, щоб заплатити за поїздку до церкви цього тижня".

Сім'я Аркіна жила в невеличкому селі поблизу рисових полів і ставка з рибою. Сім'я — то були лише він, тато, бабуся і його старша сестра. Вони жили далеко від дому зборів. Щоб дістатися до церкви, вони мали заплатити за поїздку на трициклі (мотоцикл з візком). Якщо у них не було грошей, їм потрібно було йти пішки дві години.

"Я вірю, що Небесний Батько допоможе нам, — сказав Аркін. — Ходімо!"

Спочатку вони пішли до своєї сусідки Алін Нени. Вона завжди купувала у них тінапу.

"Доброго дня!" — сказав Аркін.

Алін Нена відкрила для них ворота. "О, прийшли мої двоє улюблених людей!" — сказала вона з усмішкою. Вона дала татові трохи грошей, і він дав їй дві пачки тінапи.

"Дякуємо, що купуєте в нас! — сказав Аркін. — Це дійсно дуже багато значить".

Аркін і тато повернулися на вулицю.

"Тінапа! Тінапа! Смачна тінапа!" — вигукував Аркін. І ще люди купували у них рибу.

На вулиці було спекотно, але Аркін не звертав на це уваги. Йдучи пішки, вони з татом співали гімн "Дякуй Богу!"*. Кожен день був для них благословенням!

Вони продовжували співати і продавати. Аркін майже не помітив, як їхній кошик став порожнім.

"Дивись-но, тату! Ми продали всю рибу!" — сказав Аркін.

Тато усміхнувся. "Так, це благословення!"

Аркін був радий, що вони продали так багато тінапи. Це допоможе оплатити деякі їхні рахунки, і вистачить на поїздку до церкви в неділю!

Але завтра була субота, і саме в цей день вони допомагали прибирати церкву. Тому рано-вранці наступного дня Аркін і тато прокинулися, щоб вирушити у довгу дорогу до церковної будівлі. Вони завжди йшли пішки, щоб заощадити гроші на неділю.

"Хіба ви не втомилися прибирати свою церкву щосуботи?" — спитала бабуся перед тим, як вони йшли.

Тато обійняв бабусю за плечі. "Прибирання церкви — це один із способів того, як ми служимо Господу".

Аркін кивнув. "Ми отримуємо благословення за прибирання церкви. Небесний Батько допомагає нам продати нашу тінапу, щоб ми могли купити їжу!"

Дорогою Аркін і тато знову співали гімни. Потім вони старанно працювали, щоб прибрати церкву. Аркін витер пил з усіх вікон і стільців. Тато замітав і мив підлогу.

Коли вони закінчили, єпископ пригостив усіх, хто допомагав, *пандезалом* (солодкими булочками). Аркін з'їв свою булочку з великим задоволенням. Попереду була довга дорога додому, але його серце було радісним і вдячним. Коли завтра вони повернуться до церкви, всім буде приємно знаходитися в чистій будівлі і думати про Ісуса Христа. Він був радий допомогти. ●

* Гімни, № 145.

"Я сподіваюся, що ми продамо достатньо, щоб заплатити за поїздку до церкви цього тижня", — сказав тато.